॥ श्रीः ॥

व्रजजीवन प्राच्यभारती ग्रन्थमाला

४१

श्रीमद्यास्कमुनिप्रणीतं

(कश्यपप्रजापतिकृत-निघण्टुभाष्यरूपम्)

निरुक्तम्

श्रीमद्भगवद्दुर्गाचार्यकृत-ऋज्वर्थाख्यव्याख्यानुसारिण्या

म० म० पण्डित श्रीमुकुन्दझाशर्मणा

पटिआला-राजपण्डितेन

कृतया निरुक्तविवृत्या टिप्पण्यादिभिः समुपेतं संशोधितं च

चौखम्बा संस्कृत प्रतिष्ठान

३८ यू. ए., बंगलोरोड, जवाहरनगर

दिल्ली ११०००७

अथ

यास्कीयनिरुक्तानुक्रमणी तत्रतावदुपोद्घातस्थविषयानुक्रमणी ।

	पृष्ठाङ्काः
मङ्गलाचरणप्रतिज्ञे	१
निघण्टुसमाख्याधिकरणम्	२
अथपदचतुष्टयोद्देशकथनम्	३
नामाख्यातलक्षणाधिकरणम्	४
भाववाचकप्रदर्शनम्	५
सत्त्वोपदेशनिरूपणम्	६
भावोपदेशनिरूपणम्	,,
शब्दानित्यत्वाक्षेपः	,,
शब्दनित्यत्वस्थापनम्	७
शब्दप्रयोगस्यावश्यकतानि०	८
कर्म्मणि वेदमन्त्रस्यैवावश्यकतानि०	९
भावविकारप्रदर्शनम्	,,
उपसर्गनिरूपणम्	११
निपातलक्षणकथनम्	१३
नाम्नामाख्यातजत्वविचारः	३२
अथशास्त्रारम्भप्रयोजनाधिकारः	३७
मन्त्राणामनर्थकत्वाक्षेपः	३८
मन्त्राणामर्थवत्त्वसाधनम्	४१
अथद्वितीयंशास्त्रारम्भप्रयोजनम्	४४
पदविभागायार्थवत्त्वंमन्त्राणाम्	,,
अथ तृतीयंशास्त्राऽरम्भप्रयोजनम्	४६
देवताज्ञानायार्थवत्त्वं मन्त्राणाम्	,,
अथ चतुर्थंशास्त्रारम्भप्रयोजनम्	४७
अर्थज्ञानप्रशंसा	४८
वेदवेदाङ्गाम्नानम्	५२
अथनिर्वचनरीत्युपदेशः	५३
देशप्रसिद्ध्या शब्दरूढिः	६०
अथतद्धितसमासनिर्वचनप्रकारः	६१
अथाधिकारिनिरूपणम् ... ६७	६७

इति ॥

निरुक्तविवृतिः ।

(उपोद्घातः)

प्रथमोऽध्यायः ।

श्रीमदाद्यापदाम्भोजद्वन्द्वं वन्देऽर्थसिद्धये ।
निरुक्तविवृतिं लघ्वीं ब्रुवे दुर्गमतं यथा ॥ १ ॥
श्रीमदाचार्यदुर्गोक्तिर्दुर्गमा विदुषामपि ।
इति व्युत्पित्समानानां प्रवृत्त्यै यतवानहम् ॥ २ ॥
दृष्ट्वैनां दुर्गवक्रोक्तिः स्फुटं विज्ञास्यते यथा ।
इति क्वचिद्विस्तरं मे क्षंस्यन्ति गुणगृध्नवः ॥ ३ ॥

अथ तत्रभवान्भगवान्यास्कमुनिरल्पायुषोऽल्पमेधसो जनाञ्जनिष्यमाणानक्षीणेन[1] तपोविज्ञानेनावेक्ष्य तदनुजिघृक्षया साक्षात्कृतधर्मभ्यो महर्षिभ्य उपदेशेन मन्त्रार्थमुपश्रुत्य श्रुतर्षिभिर्[2]व्याख्यार्थसामर्थ्यादभिधेयानुन्नीय मन्त्रार्थपरिज्ञानाय छन्दोभ्यः समाहृत्य समाहृत्य समाम्नातं पञ्चाध्यायी[3]शास्त्रसंग्रहभावेनैकस्मिन्नाम्नाये ग्रन्थीकृतं गवादिदेवपत्न्यन्तं वैदिकशब्दसमुदायं निघण्ट्वपरनामकं काण्डत्रय[4]विभागेन व्याचिख्यासुः प्रतिजानीते **समाम्नायः**

१. कुतोऽप्यप्रतिहतेन अनागतार्थदर्शिनेति यावत् ।

२. ऋषिशब्दार्थो वक्ष्यते ऋषिर्दर्शनादिति (नि० नै० २–३–२) तदर्थोपि वक्ष्यते (नि० नै० १–६–५) तत्र ये साक्षात्कृतधर्माणस्तेभ्य उपदेशेन श्रुत्वा पश्चाद्ये ऋषयो बभूवुस्ते ऋषिभ्यः श्रुतधर्मत्वाच्छ्रुतर्षय इत्युच्यन्ते ।

३. अथैतां पञ्चाध्यायीमभिप्रेत्य–"सैषा छन्दोऽवयवभूता छन्दोधर्मिण्येव यथाऽयथापन्नास्ता गौर्गोधर्मा इति" दुर्गवृत्त्या निघण्टोश्छन्दस्त्वमव्याहतमुक्तं भवति । यथा (च) अयथापन्ना अप्रकृतविपन्ना परं समान्यविपन्ना अस्ता यूथपरिभ्रष्टा गौर्गोधर्मा एव नहि तस्या यूथपरिभ्रष्टत्वेन गोत्वं नष्टम् । तथैव छन्दोभ्यः समाहृता एषा पञ्चाध्यायी छन्दएव । नह्यस्याः समाहरणत एव छन्दस्त्वं तिरोबभूवेति हि तद्भावः ॥

४. नैघण्टुकं, नैगमं, दैवतमित्येवम् । एतेषां लक्षणादिकमग्रे (नि० नै० १-६-५-६) स्फुटीभविष्यति । उक्तं चोपक्रमणिकाभाष्यकृद्भिः–

"आद्यं नैघण्टुकं काण्डं द्वितीयं नैगमं तथा ।
तृतीयं दैवतं चेति समाम्नायस्त्रिधा स्मृतः ॥
गौराद्यपारपर्यन्तमाद्यं नैघण्टुकं मतम् ।
जहाद्युल्बमृबीसान्तं नैगमं संप्रचक्षते ।
अग्न्यादिदेवपत्न्यन्तं दैवतं काण्ड[1]मुच्यते ॥" इति ॥

1. तत्राप्युक्तम्–"अग्न्यादिदेवीऊर्जाहुत्यन्तः क्षितिगतो गणः । वाय्वादयो भगान्ताः स्युरन्तरिक्षस्थदेवताः ॥ सूर्यादिदेवपत्न्यन्ता द्युस्थानदेवता इति । गवादिदेवपत्न्यन्तं समाम्नायमधीयते" इति ॥

समाम्नातः स व्याख्यातव्य[1] इति । अथास्य व्याख्यानम्[2] ॥

ननु सर्वत्र ग्रन्थादौ मङ्गलाचरणं शिष्टाचारानुमितिश्रुतिसंमतं तदत्र यास्कमुनिः किमिति नानुष्ठितवानिति चेन्न ।

"आशीर्वादनमस्कारवस्तुनिर्देशभेदतः ।
मङ्गलं त्रिविधं प्रोक्तं ग्रन्थादौ तत्सुखावहम्[1]"

इत्यभियुक्तोक्तरीत्या त्रिविधस्य तस्यैकतमरूपेणात्रापि सत्त्वान्नह्याशीर्वादनमस्काराभ्यामेव मङ्गलं भवतीति नियमः । येन हि ग्रन्थफलबीजभूतं वस्तु निर्दिश्यते तदपि मङ्गलम् । यथा महाकाव्येषु । प्रकृते च तदेव तृतीयविधमनुसंधेयं धीधनैरित्यलमत्यक्षरक्षरणेन ॥

१. अत्रेदमवधेयम्–शास्त्रारम्भे विषय–प्रयोजन–संबन्धा–ऽधिकारिणो निर्वाचनं प्रेक्षावत्प्रवृत्तिप्रयोजकं, प्रवृत्तौ हि तेषां बलवदनिष्टाननुबन्धित्वविशिष्टेष्टसाधनताज्ञानं जनक "मिदं मदिष्टसाधन" मिति । तथा कृतिसाध्यताज्ञानमपि "इदं मत्कृतिसाध्य"मिति । तयोश्च विषयविधयेदमिति विषयज्ञानं, इष्टमिति प्रयोजनज्ञानं, साधनं साध्यमित्येवं संबन्धज्ञानं, मदिति चाधिकारिज्ञानं जनकमिति जनकजनकत्वात्प्रयोजकमित्युच्यते । एतच्चतुष्टयानुगतरूपं तु ग्रन्था[2]ध्ययनप्रवृत्तिप्रयोजकज्ञानविषयत्वमिदमेव च ग्रन्थारम्भेऽनुबध्यमानरूपत्वादनुबन्धत्वम् । एतन्निर्वाचनमन्तरा शास्त्रमारभ्यमाणं न प्रेक्षावद्भिराद्रियेत[3] इति । तदेतदत्र व्याख्यातव्यनिघण्टुपदव्युत्पादनमुखेन प्रथमाध्यायचतुर्थपादान्तेन ग्रन्थसन्दर्भेण विषयलक्षणमुच्यते । "अथापीदमन्तरेणे" (नि० १–५–१) त्यादिना तु शास्त्रारम्भप्रयोजनकथनमारप्स्यते । अधिकारिलक्षणं तु "नावैयाकरणाये" (नि० २–१–६)–त्यादिना वक्ष्यते । अनयोः (प्रयोजनाधिकारिलक्षणयोः) मध्ये यत्किंचिद्वक्ष्यते तत्प्रयोजनाङ्गतयैवावस्थास्यते । संबन्धस्तु शास्त्रविषययोः प्रतिपाद्यप्रतिपादकभावः । विषयप्रयोजनयोश्च साध्यसाधनभाव इत्येवमनुक्तोऽप्यभ्यूहितुं शक्यत इति स इह मुखतो नोक्त इति ॥

२. व्याख्यानं च–

"पदच्छेदः पदार्थोक्तिर्विग्रहो वाक्ययोजनम् ।
आक्षेपोऽथ समाधानं व्याख्यानं षड्विधं स्मृतम् ॥"

इत्युक्तलक्षणं षट्प्रकारकम् ॥

1. तच्छुभावहमित्यपि पाठः क्वचित् ॥

2. ग्रन्थः शास्त्रं तदेकदेशो वा प्रकरणाख्यापकः । अलौकिकैकप्रयोजनोद्देशेन प्रवृत्तवाक्यसमुदायो हि ग्रन्थः ॥

3. तथाचोक्तम्–"विना विषयसंबन्धौ तथैवार्थाधिकारिणौ ।
अव्याख्येयो भवेद्ग्रन्थः स्याद्ग्रन्थे तच्चतुष्टयम् ॥ १ ॥" इति ॥
अत्रोपपत्तिमाह–"सिद्धार्थं सिद्धसंबन्धं श्रोतुं श्रोता प्रवर्तते ।